

[Bertel Dahlgaard.]

dem, der er fyldt 70 år, men det vender vi tilbage til, når forhandlingerne er tilendebragt.

Den konservative skitse indeholder efter mit skøn enkelte ting, som der vil være udsigt til at nå til enighed om. Det gælder således det af os tidligere rejste spørgsmål om skattefrihed for småsparernes renteindtægter, og det gælder også det tidligere rejste spørgsmål om oprettelse af investeringsfonds, forudsat at disse i forbindelse med de nye afskrivningsregler kommer til at bygge på rationelle principper. Der vil sikkert være enighed om, at de gældende ekstraordinære afskrivningsregler på enkelte områder er for lempelige og her medfører investeringer, der ikke er sagligt begrundet på det pågældende tidspunkt, medens afskrivningsreglerne på andre områder er for rigoristiske. Også spørgsmålet om skattemæssige lempelser i uddannelsestiden for personer, der selv betaler deres uddannelse, vil kunne give anledning til frugtbare drøftelser.

Men så er der andre forslag i denne skitse, som vist for hovedparten af befolkningen vil synes uantagelige. Det gælder vel indholdet af forslaget om, at personer, der har statslån i deres huse, i deres skattepligtige indkomst skal kunne fradrage ekstraordinære afdrag på lånet. Jeg har tidligere i udvalget under samråd med den højtærede finansminister rejst spørgsmålet om at give låntagere adgang til ekstraordinære afdrag på visse betingelser. Men der vil dog vist rejse sig en berettiget modstand imod, hvad der her foreslås af det konservative parti, nemlig at de låntagere, der har lån, som forrentes med 2-3 pct., tillige faktisk efterhånden skulle kunne få eftergivet 20-40 pct. af selve hovedstolen.

For en mand, der tilbagebetaler 1 000 kr. af lånet, som han derefter kan fradrage i sin indkomst, betyder det jo, at han spares for 200-400 kr. af de 1 000 kr. i skat og faktisk har fået 200-400 kr. eftergivet. Jeg forstår ikke, om det virkelig er alvorligt ment. Hidtil har det konservative parti i stedet særlig været optaget af tanken om at forhøje renten for de pågældende låntagere. Nok skal der være valg, men der bør alligevel være en vis linje i den politik,

der føres. Det er muligt, at vi ved forhandling kan få det helt urimelige rensset ud af forslaget, så der kan komme et fornuftigt resultat ud af det til sidst.

Det øvrige i skitsen synes i det væsentlige at gå ud på, at de direkte skatter skal ned sættes med 300 mill. kr., som derefter af skatteyderne skal indsættes som bunden opsparing i banker og sparekasser; samtidig skal statens direkte udlån til byggeriet ophøre og finansieringen derefter ske ved, at staten udleverer bygherrerne statsobligationer, som bygherrerne selv skal sælge på lånemarkedet. Dette bygherresalg af statsobligationer på lånemarkedet vil lægge beslag på de samme beløb, som hvis staten direkte solgte obligationerne, men staten ville ved at miste de 300 mill. kr. herefter komme til at mangle dette beløb til finansiering af sine egne anlægsarbejder og måtte altså gå på lånemarkedet og låne de 300 mill. kr. — som af skatteyderne er indsat i banker og sparekasser som bunden opsparing — med en årlig udgift for staten til renter på ca. 20 mill. kr. og med en tilbagebetaling til sin tid af denne bundne opsparing med et betydeligt større beløb end ved den tilbagebetaling af sparebeviserne, som netop det konservative parti har udtalt en særlig ængstelse for.

Nu er det ikke sandsynligt, at banker og sparekasser vil anvende alle de 300 mill. kr. til køb af obligationer på obligationsmarkedet, og efterspørgslen efter obligationer vil da gå ned. Det vil sige, at obligationskurserne vil blive trykket og hele transaktionen medføre en yderligere forhøjelse af renteniveauet.

Jeg gør i øvrigt opmærksom på, at hele denne økonomiske filosofi som forudsætning har, at tanken om tøjskattens afvikling på nuværende tidspunkt er opgivet af det konservative parti.

Jeg må så føje til, at det har interesseret mig at se, at den konservative skitse intet indeholder om det subsidiære forslag, som det ærede medlem hr. Poul Møller omtalte her i tinget forleden, og hvorefter man kunne tænke sig, at de 300 mill. kr. ikke blev anvendt til skattenedsættelse med påfølgende bunden opsparing, men derimod blev indbetalt i nationalbanken til afdrag på statens gæld, hvorved nationalbanken efter